

РОЗДІЛ I

Лотті стояла у невеличкому внутрішньому дворикі зоокрамнички Грейсів. Вона вдивлялась у небо і розмірковувала, що ж робити. Її пробирало холодом, та дівчинка не хотіла поки що повертатися в будинок. Лотті потрібно було трохи часу. Вона вже звикла до тих чудасій, що відбувалися тепер у її житті, принаймні дівчинці так здавалося. Уже три місяці Лотті жила у чарівній крамничці дядька Джека. Вона ділила свій простір з гучною компанією рожевих мишок, войовничим хом'яком та саркастичним пацюком. А ще брала уроки магії у справжньої відьми. Лотті вже звиклася зі всім дивним. Але щойно, коли дівчина готувала каву своїй таксі Софі, за її спиною несподівано з'явився батько. Батько, який, як їй казали, був мертвий, батько, якого вона не бачила останні вісім років.

— Люба Лотті, з тобою усе гаразд? — Софі схвильовано ткнулася носиком у щоку дівчинки, і жорсткі вусики такси полоскотали її обличчя. — Хочеш, я скажу йому, щоб забирався геть?

Лотті розсміялася, хоча насправді їй узагалі не було смішно.

— Після того як ми стільки часу мріяли, що він повернеться? — запитала вона песика.

Софі струсила чорними вушками й проникливо глянула на Лотті.

— Ти ж не сподівалася, що він повернеться отак, нічого не пам'ятаючи, правда ж, Лотті?

— Ні-і... — визнала дівчинка, зітхнувши. — Я думала, він хоча б трішки щось про мене згадає. Знаю, мені було тільки два роки, коли тато зник, але зараз він узагалі не пам'ятає, що в нього була донька! Мені здається, що тато навіть не розуміє, ким він є.

Лотті обійняла Софі, й тепле, міцне гладкошерсте тільце наповнило її серце любов'ю.

Софі, чорна такса з рудуватими бровами, була фамільяром Лотті. Вона підсилювала її чари, оскільки виявилось, що в них особливий зв'язок і такса віддзеркалювала характер Лотті. Софі була владною всезнайкою, одержимою шоколадом.

— Час повертатися, — пробурмотіла Лотті на вухо песику, вдихаючи аромат ванілі, який витав довкола.

— Угу... — погодилася Софі, та ніхто з них навіть не поворухнувся.

Зрештою, Лотті відсунулася від стіни.

— Незабаром повернеться дядько Джек. Він теж дуже здивується. Не слід, щоб він просто увійшов і побачив, як брат, якого він давно втратив, сидить за кухонним столом.

— А ми залишили твого батька на самоті, — тихо додала Софі.

— Знаю... — зашарілася Лотті, — це жорстоко. Але, Софі, я більше не могла цього витримати. Він не знає, хто я!

Дівчинка протерла рукою очі. Вона мріяла про цей день, про цю дивовижну мить багато тижнів, відколи зрозуміла, що, ймовірно, її батько живий. Він зник багато років тому, коли вони з мамою ще жили у зоокрамниці Грейсів разом із дядьком Джеком, його дружиною і Денні, двоюрідним братом Лотті. Коли ж усі повірили, що тато Лотті помер, вони з мамою поїхали з цього місця, бо жити там без нього стало нестерпно.

Лотті була ще зовсім маленькою і забула геть усе про своє життя у крамниці. А нещодавно її мама отримала роботу у Франції, і дівчинці довелося знову переїхати до дядька Джека. Лотті це так розлютило, що вона була ладна зненавидіти своє життя. Але дівчинка не сподівалася, що зустріне у цій зоокрамниці багато балакучих тварин. Вони не просто говорили, їх важко було змусити мовчати, навіть тоді, коли це було необхідно. Хіба можливо було не полюбити цих кумедних рожевих мишок і свою милу Софі?!

Для Лотті стало величезним шоком, коли вона дізналася що затишна спальня із рожевими плямистими шторами колись уже була її, що вона також успадкувала магічну силу й чари вирують у її крові. Із фамільяром Софі Лотті була здатна на неймовірні речі, іноді навіть не-

безпечні. Але ніколи дівчинці не було аж настільки страшно; як зараз. Як їй представитися рідному батькові?

Лотті повільно повернулася на кухню. Вона знову й знову рефлекторно гладила вушка Софі, навіть не усвідомлюючи цього.

«Я люблю тебе. Він також знову тебе полюбить. Не сумуй», — у думках сказала їй Софі. Скориставшись силою, отриманою від такси, Лотті всміхнулася батькові.

— Пробач. Просто... Побачити тебе тут — справжній сюрприз. Не треба було отак утікати.

Том, батько Лотті, сидів за столом, де дівчинка його й залишила, та тримав у долонях чашку кави, яку вона приготувала. Він навіть не надпив. Чоловік дивився на Фреда, найрозумнішу, найбожевільнішу та найбільш авантюрну рожеву мишку. Фред саме збирався продемонструвати, як легко може перестрибнути через чашку з кавою. Лотті зауважила, що батька не здивувала розмова з мишею. Можливо, він і не пам'ятав, хто він, але розумів тварин та їхні чари.

— Фреде, ні, — скрикнула Лотті, коли маленьке рожеве мишеня розбіглося для стрибка.

Хай яким збентеженим та ослабленим здавався Том, але рефлекси в нього були чудові. За мить він тримав Фреда за хвіст над чашкою, а з вусиків миші стікала кава.

— Лотті! Це твоя вина! Ти відволікла мене, — сплюнув Фред, сердито трусячи вусиками.

— Пробач. Упевнений, ти легко перестрибнув би. Просто я хвилювався, що кава може досі бути надто гарячою. — Том із серйозним обличчям запропонував Фреду чисту хустинку, і на якусь мить той заховав там свої вусики, поки йому не покращало.

— Я приготую ще, — пробурмотала Лотті, забураючи чашку.

— Мої вусики чисті, він може пити свою каву! — ледь приглушено огризнувся Фред, говорячи через носову хустинку, якою обгорнувся, мов рушником. Він гордо, наскільки це можливо для миші, крокував через стіл, а хустинка тепер тягнулася за ним, наче довга мантія. Підкреслено велично мишеня залізло у кишеню Томової жовтої куртки й потягнуло за собою хустинку так, що та повністю приховала його. Лотті здивовано підняла брови. Як на мишу, Фред був доволі товариським — це зазвичай доволі нервові та перелякані істоти, — але навіть йому загалом було потрібно трохи більше часу, щоб так зблизитися з кимось.

— Схоже, тваринки мене люблять, — пояснив батько, спантеличено дивлячись на свою кишеню, що ходила вихилясом.

— Звісно, що люблять! — сказала йому Софі. — Раніше це була твоя крамничка, сам знаєш! У тебе, як і у всієї сім'ї, є магічний зв'язок із тваринами.

Батько Лотті витріщився на Софі, а тоді оглянув кухню зі щирим здивуванням. Він точно нічого не розумів. Лотті ледь знову не втекла надвір. І як вона збирається все пояснити?! Дівчинка вже встигла представитися, але не сказала, що вона його донька. Вона не могла знайти відповідних слів і моменту для цього.

— Я тут жив? — запитав чоловік, повільно проводячи пальцем по дерев'яному столу, наче вивчаючи його текстуру.

Цієї миті на кухню зайшли Денні та дядько Джек. Денні мовчки витріщився на Лотті та її тата. Його очі від здивування потемніли та округлилися. А дядько Джек, побачивши брата, прихилився до одвірка й ахнув, а тоді кинувся через кімнату, щоб обійняти його.

Том перелякано завмер, насуплено поглядаючи на Денні, який здавався йому таким же ошелешеним, як він сам.

— Це... — пробурмотів Денні до Лотті.

Вона кивнула.

— Але він нічого не розуміє. Він нічого не пам'ятає.

Денні ковтнув і взявся розглядати свого нововиявленого дядька.

— Він не впізнає тата, — недовірливо пробурмотав хлопчик.

Дядько Джек, схоже, теж лише щойно це зрозумів. Він здивовано дивився на брата.

— Томе, де ж ти був? — тихо запитав він. — Що з тобою сталося? — Тоді повернувся і глянув на племінницю. — Лотті... Знаєш, хто це?

— Знаю. Він мені снівся... — зболено прошепотіла дівчинка.

— Вона... такса... сказала щось про мою сім'ю... — батько Лотті говорив хрипко і вдивлявся в обличчя свого брата. — У мене вона є? — Він глянув на Денні. — Ти один із них? Він мені когось нагадує.

Дядько Джек висунув крісло і важко сів.

— Денні — твій племінник. Мій син. Він дуже схожий на тебе в дитинстві, можливо, тому й видається знайомим.

Денні поклав руку на плече Лотті, і їй довелося боротися з раптовим бажанням відштовхнути його. Хлопець просто намагається бути люб'язним. Та це не його вина, що Том не впізнає ні племінника, ні рідну доньку.

— То ти мій брат? Я маю брата? — батько Лотті недовірливо всміхнувся.

— Ти справді нічого не пам'ятаєш? — запитав дядько Джек.

Том лише похитав головою.

— Ні. Вибач... — обережно сказав він. — Може, це й грубо, та не можу повірити, що в мене знову є сім'я! Племінник! І... племінниця? — припустив чоловік, дивлячись на Лотті.